

Zlo nemá
tvár,
zlo nemá
hlas

vydavateľstvo

BESTSELER

Kristína Ježovičová Michaela Mihoková

NEVIDIM ZLO

Už jej nič nevezmú. Iba ak holý život

Kristína
Ježovičová

Michaela
Mihoková

NEVIDÍM ZLO

Kristína Ježovičová & Michaela Mihoková

Nevidím zlo

Copyright © by Kristína Ježovičová & Michaela Mihoková

Cover design © by Katarína Skalková

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by BESTSELER

BESTSELER

vydavatelstvo

ISBN: 978-80-89821-36-5

Prológ

„Ponúkam odmenu 2 000 Eur tomu, kto nájde toho hnusného hajzla, ktorý dnes prišiel do bytu mojich rodičov a takto vykuchal môjho psa.“

K tomuto príspevku je na Facebooku pridaná fotka, na ktorej leží na koberci znetvorený labradorský retriever. Fotoaparát zachytil len časť jeho tela. Na snímke chýbajú nohy. No je vidno rozpárané brucho a zvyšok čriev. Časť krvi, ktorá z psa stiekla na zem, niekto rozmazal po stene. Na snehobielej maľovke stojí červený odkaz: „Kto ťa bude sprevádzať teraz, ty slepá kurva?!“

188 páči sa mi to

2 super

5 haha

129 žasnem

54 je mi to ľúto

99 števe ma to

Príspevok, ktorý rozpútal virálne šialenstvo počas krátkej doby, má 565 zdieľaní a čísla stále stúpajú. A pod ním približne 600 komentárov rôzneho druhu... Väčšina sa nesie v tomto duchu:

Ria Zalová Všetchno se mu tomu hajzlovi jednou vrátí!
Chudák pes, strašný... 😞 A co si teď počne to děvče 😞

Zobraziť preklad

Páči sa mi to · Odpovedať · 11 november, 20:38

Leo Amas Abi zdochol ten, kerý to urobil. Mamomrd. Toto vie spraviť nevinemu zvieraťu abi jeho dali za vajcia na reťaz. A bol tak Kim nezdochne potkan jeden. Že ho mater neprehltla. Buzeranta nevimachaneho

Páči sa mi to · Odpovedať · 1 · 11 november, 22:24

Lenca Lacova To ako dokazal spravit!!!! ved to nieje clovek. Toto by sa uz konecne malo trestat a riadne zavret ho do basy sviniara nech tam zhnije. Dúfam, že toho kkta niekto nájde aj bez odmeny.

Bobinek maličky 😞 aby zdechl zmrđ který toto ude-lal!!!!Zobraziť preklad

Páči sa mi to · Odpovedať · 1 · 10 november, 18:22 · Upravené

Zuzana Lovasova Pane.bože... ja viem kto to urobil! Už niečo podobné spravil v minulosti! Píšem správu.

Lenca Lacova Zuzana Lovasova bože...označ toho hajzla verejne!

Páči sa mi to · Odpovedať · 10 november, 19:28

Leo Amas Lenca Lacova babenka bi prišla o prachy

Janett Sterska Zmrđ ..lidska zrudaodpad !!!chcipl by odseknout mu nohy a nechat chcipat v bolestech!!!! Snad ho najdete!!!Zobraziť preklad

Páči sa mi to · Odpovedať · 2 · 10 november, 19:47

Denisa Ziranovska Toto nie je len o psovi. To zviera sa

vlámalo do bytu postihnutej mladej žene a zabilo jej psa, od ktoreho bola zavisla.... Je to jasný utok na jej osobu. A co sa tyka tej ohavnosti, ktoru spravil psovi... Takéhoto j....človeka, ktorý ubližuje zvírencom... poznám aj ja..bola som na polícii.. Aj keby ho človek natočil na video nedostane za to nič..zvieratá sú v našej republike na poslednom mieste.. V tomto by sa mali naše zákony zmeniť!

Diana Kissová Vykurvenec!!! Vystřílet takového bezcitného čuráka ze spoločnosti!!! Mezi normálníma lidma tu není pro něho místo!!!Úbohé devčeZobraziť preklad
Páči sa mi to · Odpovedať · 3 hod.

Igor Dán Hajzel skurvený!
Páči sa mi to · Odpovedať · 2 · 10 november, 3:17

Marika Kubackova Taký sú ľudia bezcitny... 😞A
Páči sa mi to · Odpovedať · 10 november, 6:57

Marina Němcová 🍆🍆🍆🍆🍆🍆🍆🍆🍆🍆
Páči sa mi to · Odpovedať · 10 november, 7:53

Barbara Škupová Ak ho nájdu... urobiť mu to isté! Odrezať mu nohy a vykuchať ho ! hajzel jeden! nenávidím ľudí ktorí tyraju psov... bezcitných bezcharakterných! lenže pre náš štát to je len vec tak si každý s tými úbohými nevinnými stvoreniami môže robiť čo chce !!!!!!!!!!!!!!!

Páči sa mi to · Odpovedať · 7 · 10 november, 8:24

Imro Palencír Radšej keby tu svoju foto dala tá slepá kurva. Určite niečo mala za ušami, niekoho nasrala a na-

miesto nej odjebali toho psa. Blbka jedna postihnutá. Načo sem natrčkala pohľad na mrtveho psa.... Piča jedna, radšej keby to urobili jej! Však kto je viac! Zdravý pes, či kripel?! Do piče s ňou 😊

Páči sa mi to · Odpovedať · 7 · 10 november, 10:49

Marika Kubackova Imro Palenčír Ty si tiež bezcitni!!!! Si vobec normalny????

Anabela Lukaničová Imro Palenčír nezvyknem nadavat ale si KOKOT!!!

Kakaka Šimija To len hovädo toto spravi.Na ostrie noža s nim.

Páči sa mi to · Odpovedať · 1 · 10 november, 12:06

Anabela Lukaničová špina špina špina špinavá, takú zlosť mám na toho hajzla. Priviazala by som ho k tyči a zastrelila.špinu! Dúfam, že nájdete toho špinavca!

Páči sa mi to · Odpovedať · 4 · 10 november, 12:53

Fordička Grangerová A takáto sadistická beštia žije medzi ľuďmi ??? Len dúfame, že sa čoskoro dostaví spravodlivosť ... 😡😡😡😡😡😡

Páči sa mi to · Odpovedať · 3 · 10 november, 13:45

Fordička Grangerová Rezat a solit hajzla skurveneho!!!!!! **Imro Palenčír** ty si kkt Nikto nemá ubližovať žiadnemu živému tvorú! Či už je alebo nie je zdravotne znevýhodnený!

Páči sa mi to · Odpovedať · 3 · 10 november, 13:45

Marcela Egemzová svině jedna slovenska aby ho postihla pohroma a prišiel o vse co ma rad ,hazl .-(Zobrazit preklad

Páči sa mi to · Odpovedať · 4 · 10 november, 15:08

Seli Selímek chud'atko psík....

chudák ten majiteľka, nikto toho VRAHA asi nenaučil milovať a starať sa o niekoho :)

Páči sa mi to · Odpovedať · 1 · 10 november, 17:19

Maros Pohok kamarat kebyze ta ludia najdu co to vidia si v picí ver tomu 😊 mier stebou ty bastard

Páči sa mi to · Odpovedať · 4 · 10 november, 18:27

Lucka Zalayova Jaj janechapem prečo na toho chudáka hovoríte že nech zdochne fuuuuujjj

Páči sa mi to · Odpovedať · 1 · 11 november, 16:54

Kakaka Šimija Lucka Zalayova čo nechapesTY si nemnormalna??? Chceš ho za to pomojkať????

Počet prijatých správ ženy, ktorá pridala status verejne: 59. No zostávajú nezobrazené. Večer sa už nedokázala pripojiť na svoje konto. No jej status žije svoj život. Len pes je už zakopaný.

1. kapitola

Dvadsaťročná Dominika vstupuje do paneláka. Vchodové dvere sú odchylené. Zrejme je porušený zámok. Tesne pred schodiskom zastane a uhladí si vetrom postrapatené vlasy. Z tašky vyberie hrebeň a dôkladne si ním prejde po rovných prameňoch. Nevidiaca predsa nie je synonymum pre neviditeľná. Ona nevidí, ale ostatní áno.

„Pod', Max,“ pokynie vodiacemu psovi. Už štyri roky tvorí Max pevný bod jej života. Nahrádza jej oči. A spoločnosť. Žaluje sa mu a hoci neodpovedá, aspoň počúva. Max nespokojne zakňučí, ale poslúchne. Dominika chodí vždy po schodoch. Nikdy nie výťahom. Čo ak by sa zasekla? Nikto by jej nepomohol. Rukou kľíše po zábradlí. Nesmie stratiť prehľad o prejdených poschodiach. Ich byt je síce na samom vrchu, ale potrebuje mať istotu.

„Nikdy sa na nič nespoliehaj. A nikomu never. Istota je v tomto neistom čase vzácnosť,“ prízvukovala jej starká celé roky. A Dominika si jej slová vzala k srdcu.

„Dobrý deň,“ pozdraví ju rozvedená suseda, ktorá vždy čaká na zvuk krokov. Jej sluchu neujde nikto. Rýchlo otvorí dvere a dá sa s prichádzajúcim do reči.

„Dobrý, suseda,“ odpovie bez dychu Dominika.

„Ten váš pes dnes v noci riadne vystrájal,“ zasmeje sa. Ale ten smiech je jedovatý.

„O tom nič neviem.“ Dominika sa snaží zrýchliť.

„Štekal ako o život. Prebudil by aj mŕtveho, to vám teda poviem,“ pokračuje v sťažnostiach. Hovorí čoraz hlasnejšie

a Dominika má chuť povedať jej, že je slepá, nie hluchá. No je príliš zdvorilá a zvyknutá na ponosy susedy.

„Nezažmúrila som ani oka. Patrilo by sa ospravedlniť,“ doloží suseda, keď neprichádza odpoveď.

„Prepáčte, už sa to viac nestane,“ odvetí Dominika. Ospravedlnenie je cnosť, učili ju to odmalička.

Vydýchne si, keď konečne zastane pred dverami bytu. Otočí kľúčom a ticho vojde najprv ona, potom Max. Dvere opatrne zatvorí. S ich zaklapnutím sa vytvorí pomyselný múr medzi ňou a vonkajším svetom.

„Je niekto doma?“ spýta sa do ticha a zažne svetlo na chodbe. Vyzuje sa.

Z kuchyne sa ozýva škrabot, ktorý nevie presne identifikovať. Zvláštne. Rodičia by jej odpovedali.

„Mami, si to ty?“ skúsi ešte raz. „Braňo?“ vysloví bravoto meno. Škrabot utíchne. Možno sem vbehla myš, pomyslí si.

Max ju vedie do obývačky. Televízor je napočudovanie zapnutý, i keď nikto nie je doma. Zrejme ho rodičia zabudli vypnúť. Nevadí, aspoň navodzuje pocit, akoby ju doma niekto čakal. Na chvíľu sa započúva do zvukov filmu. Neznámy romantický film v nej navodí túžbu. Potlačí ju. „Zostaň,“ prikáže psovi. Po byte sa vie orientovať aj bez jeho pomoci.

Stíši zvuk a vyberie sa do kuchyne. Mala by sa navečerať.

Zažne si. Nahmatá pripravené jedlo a vsunie tanier do mikrovlnky. Spustí ju, no po niekoľkých sekundách sa vypína. Stláča opätovne tlačidlo rýchleho ohrevu. Nefunguje.

„Ach,“ zvolá, keď vzápätí zhasnú svetlá v celom byte. Rozoznáva svetlo a tmu, preto si náhlu zmenu okamžite

všimne. Zaplaví ju tušenie. A strach. Ako len nenávidí tmu. Max začne štekať. Hlasnejšie a hlasnejšie.

„Max, neboj sa. Som tu.“

Ide za ním, aby ho upokojila.

Cestou z kuchyne zakopne a spadne. To sa jej doma nikdy nestalo. Pohne hlavou a udrie sa do skrinky na topánky, ktorá tam predtým nestála.

Pred očami jej bliká svetlo. Dýcha prerývane, keď je opäť pri vedomí. Škrabot sa vracia, ale tentoraz ho nepočuje z kuchyne, ale z obývačky. Max bolestne zakňučí. A stíchne. Už nepočuť nič. Len škrabot a zvuk, pripomínajúci škripanie zubov. Postaví sa a obe ruky vystrie pred seba. Pomáha jej to pri orientácii.

„Max, kde si?“ zvolá na svojho verného druhu a podľa hmatu vie, že sa drží zárubne obývačky. Prejde pár krokov a bosou nohou pristane v niečom vlhkom. Max asi prevrhol maminu vysokú vázu v rohu izby, ale nejde jej do hlavy, že sa nerozbila.

Posunie sa ešte o kúsok a na nohe cez silonku cíti dotyk srsti.

„Tu si, ty nezbedník. Vylakal si ma,“ prihovorí sa mu.

Čupne si, aby mu mohla nahmatať hlavu. Max sa nehýbe.

„Max?“ zvolí naliehavejší tón. Ruku posunie nižšie.

„Neeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee!“ z hrdla sa jej derie nezastaviteľný krik. To nemôže byť pravda! Ako šialená trepe rukami do všetkých strán. Ruky má lepkavé. Nohou narazí o akýsi predmet. Už tuší, čo to bude. Predsa však skloní hlavu a chytí to do rúk. Maxova noha, oddelená od tela. Stíska ju a následne zhrozene pustí.

Lepkáva tekutina je všade. Na rukách. Na zemi. Bez rozmysľania priloží ruky na tvár. Kvapka sa jej dostane do úst.

Z vrecka vyberie telefón. Niekoho musí privolať na pomoc. Otvorí veko na vyklápacom mobile a načúva. Teraz by jej mal hovoriaci program oznámiť, koľko je hodín. Nič však nehovorí. Naučeným pohybom urobí gesto zhora dolu. Dotykom sa pokúša prebudiť hovoriaci program. Nepomáha. Mobil jej vypadne z rúk a rozletí sa na kúsky.

Nie, to nemôže byť pravda. Dýcha vôbec? Ruky si prikladá na krk. Hmatá pulz. Srdce jej bije tak rýchlo, až ho takmer necítiť. Ide jej vyskočiť z hrude. Izbou sa šíri zápach smrti.

Vstane a pristúpi k stene, aby sa udržala na nohách, dotkne sa jej oboma rukami. Aj tam je krv. Uteká po izbe a snaží sa vyhnúť telu. Len tak, bezcieľne. Zavadí o ďalšiu stenu, potom o televízor, ktorý je stále pustený a v ňom stále ide romantický film. Niečo visí cez obrazovku. Prsty zovrú zvieracie vnútornosti. Už nevydrží. Zvalí sa na zem a z očí jej padajú slzy. Žalúdok zvieria kŕč. Povracia sa. Všade samá tekutina. Krv sa mieša so slzami a zvratkami. Dominika si ľahne na zem a nechá čas plynúť.

„Už nebude štekať,“ povie mechanicky sama pre seba.

2. kapitola

Poobede teplota klesá. Keď prichádza domov z práce, vo vzduchu cítiť zimu. Možno v noci začne snežiť, no Dominikina mama Ľubica dúfa, že nebude kalamita a ani poľadovica. V takých dňoch, najmä počas zimy, sa o dcéru bojí o niečo viac. Ešte že jej zaobstarali Maxa. Už je to starší pes, ale zdravie mu slúži veľmi dobre. Stal sa právoplatným členom rodiny, no najmä jej dcéru sprevádza na každom kroku. Aj vďaka nemu môže chodiť Dominika na vysokú školu a žiť takmer plnohodnotne. A Ľuba cíti, že môže žiť aj ona sama, že môže konečne pracovať a byť nezávislá.

Sprchuje sa a oblieka si najkrajšiu spodnú bielizeň. Medzi nohy a na podstatné, podľa všetkého erotogénne miesta na tele si strieka najsviežejší a najmladistvejší parfum, ktorý patrí jej dcére. Oblieka si to, čo mala v práci, aby nezbudila podozrenie, že išla niekam inam. Možno ani nedôjde k tomu, že bielizeň predvedie. Možno je to celé iba vtip a ona škaredo naletela.

V byte pred odchodom na stretnutie všetky radiátory pretáča na najvyšší stupeň a pripravuje jedlo na linku. Rodina je pre ňu na prvom mieste. No aj tak dnes nenecháva žiaden odkaz a ani nikomu nenapíše, že nebude večer doma, neskôr im povie, že sa musela vrátiť náhle do práce. A Dominika jej už predtým hovorila, že to zvládne aj bez nej a že už nie je dieťa.

Keď nastupuje do služobného auta, pozrie na hodinky. Píše Braňovi. Podľa najnovšej dohody jej má hneď odpí-

sať, aby vedela, že je v poriadku. Potom jej docvakne, že o tomto čase má cvičenie v športovom klube a že sa hneď odpovede nedočká.

Dominike čoskoro končí prednáška, možno by radšej mala ísť do centra a počkať ju pred školou. Má Maxa, povie si v duchu. Domov to nemá tak ďaleko. A je sucho. Nesneží a ani neprší. Zvládne to.

O desať minút neskôr s veľkou hrčou v hrdle zabáča do tichej trnavskej uličky, parkuje a vstupuje do hotela. Na recepcii sa díva do zrkadla. Si krásna žena, hovorí sama sebe. Musí, pretože jej muž jej to dávno nepovedal.

„Pomôžem vám?“ pýta sa jej dievča na recepcii s natrénovaným úsmevom. Je oblečená v čiernej blúzke a v červej sukni. Presne vo farbách hotela, ktorý je známy svojou diskretnosťou, ale aj vykričanosťou zároveň. Nik tu neudáva svoje pravé mená a nik si nepamätá tváre. Hrajú sa na slepých, aj keby videli.

„Idem za pánom Šedým.“

Ľubica v očiach dievčaťa zbadá iskru a pobavenie, no výraz tváre má stále rovnaký. „Pán Šedý vás už čaká v izbe 206.“

Rozrušene nastupuje do výťahu, ktorý má na zadnej strane zrkadlo. Pozrie sa doň. Začína jej byť horúco. Vyzlieka si kabát a prevesí ho cez lakeť. Má na sebe obyčajnú čiernu sukňu a pulóver hnedej farby, čierne čížmy pod kolená na nízkom podpätku. Oblubuje nenápadné farby. Nech je neviditeľná. Má pocit, že jej nevidiaca dcéra sa o seba stará viac ako ona sama.

Po chodbe prechádza popri čísle 201, 202, 203... Keď stojí pred izbou č. 206, váha, či má zaklopať, alebo rovno vojsť. Či neodísť, kým je čas.

Nerozhodne sa otáča na päte. Väseň prenecháva miesto

pevne zakoreneným zásadám. Dvere na hotelovej izbe jemne zavrzgajú. Mužova tvár na ňu pokušiteľsky hľadá. Pozrie mu do očí a vie, že je stratená.

„Tak si prišla.“ V očiach mu zablyсне a v tvári sa mu odrazí víťazoslávny úsmev. Je to však len rýchlo miznúca sekunda.

„Chcela som odísť,“ prizná sa žena. Mierne sklopí zrak. Pán Šedý si povzdychne. Akoby ho to večné víťazstvo nad slaboduchým svätuškárstvom otravovalo.

„Naozaj? A prečo si teda zostala?“ pán Šedý prejde po izbe a zadíva sa na ulicu, ktorú bizarne zdobia nahé mrznúce stromy.

„Keby si neotvoril...“ Ľubica nervózne hľadá tie správne slová.

„Tomu ani ty sama neveríš. Ak by si tu nechcela byť, ani neprídeš. Vieš, ktoré je zo všetkých klamstiev to najhoršie?“ spýta sa a prejde k nej. Celkom blízko. Do nosa nasáva jej vôňu a pevne zatína sánku.

„Povedz mi,“ vyzve ho. Nervozita z nej opadá a rozplýva sa kdesi v nenávratne.

„To nie je správna odpoveď. Chcem ťa to naučiť. Ale ty ako žiačka musíš mať záujem o učivo,“ nadhodí a z čela jej odhrnie ofinu.

„Nauč ma to, prosím,“ cíti, že jej odhodlanie narazilo na ľadovec a tragicky sa potápa.

„Sebaklam, kráska. Nechceš odísť.“ Stojí pred ňou v nohaviciach a v košeli. Priťahuje ju mladosťou. Nie je len krásny. Korunou na jeho charizme je tajomnosť.

Pozná ho len niekoľko týždňov, lenže nie v tom pravom slova zmysle. Jedného dňa, dva či tri týždne dozadu, sa počas obeda objavil v reštaurácii, do ktorej s kolegyňou

pravidelne chodili. Sledoval ju pri jedení, pri platení, pri každom pohybe a ona sa cítila polichotene a nervózne, no prihovoriť sa jej až dnes, vo chvíli, keď jej kolegyňa zmizla na toalete. Prekvapilo ju, že by o ňu mohol mať záujem taký mladý chlap a ako podmanivo s ňou hovoril.

Je stará, nerozumela tomu a myslela si, že si z nej uťahuje. Odrazu jej ponúkol niečo, čo potrebuje. Nezáväzný sex a objavovanie s ním spojené. Diskrétno odpútanie sa od stereotypu. Začervenala sa, keď to vyslovil. Až tak na nej vidno, že je zanedbaná? Že sa stará viac o svoje už dospelé deti ako o seba? Napokon súhlasila. Dal jej adresu hotela a meno, pod ktorým ho nájde. Na papieri našla meno: pán Šedý.

To má byť vtip?! spýtala sa ho. Tak trochu áno, odpovedal pobavene, keď vychádzal z reštaurácie a smial sa na plné hrdlo. Potom na ňu zažmurkal. V tej chvíli sa vrátila jej kolegyňa k ich stolu a hovorila jej niečo o úniku moču v štyridsiatke a že sa cíti zrelá do truhly. Tentoraz sa Ľubica nesmiala s ňou.

Vojde do izby a hoci už dávno nie je panna, cíti sa neskúsene. Usadí ju k malému stolíku, pri ktorom sú dve stoličky a ona sa schválne vyhýba pohľadu na posteľ oproti a sedí skleslo, no zato morálne, s výčitkami.

„Mám rád zrelé ženy.“ Usmieva sa na ňu a otvára víno, postavené na nočnom stolíku. Zátka praskne ako tikajúca bomba.

Čo mám robiť? spytuje sa sama seba. Oprie si lakťe o stôl, uloží si tvár do dlaní, zasmee sa pojašene, tak ako to robievajú mladé dievčatá? Nie! Toto nesmie. Napokon si chrbát oprie o operadlo stoličky a ruky si skladá do lona. Napodobným Sharon Stone zo Základného inštinktu, ho-

vorí si v duchu. Tú scénu, kde si dáva nohu cez nohu a ukáže na chvíľu kúsok svojej podstaty. Lenže celé to je absurdné, pretože má na sebe silonky a pod nimi nohavičky.

Sedý, ktorého pravé meno vlastne nepozná, sa k nej blíži s dvomi pohármi červeného vína, pokladá nápoje. Lubiaca rýchlo prehadzuje dolné končatiny, pretože jej nervozita stúpa. I ruky má nekoordinované. Zhadzuje poháre.

„Ježiši, to som nechcela.“ Všade je červené víno. Previnilo sa naňho zadíva. On sa na ňu akosi zlovestne škerí. Dvíha ju na nohy a tlačí k sebe, k roztúženému penisu. Je zadychčaný a niečo jej šepká. „Aj tak som nemal chuť na víno.“ Opäť jej ovonia krk a celkom z toho besnie.

Pritíska sa jej na pery. Tie jeho ústa ju pohlcujú. Skláňa hlavu a zahanbenú tvár zastierajú vlasy, ktoré jej počas bozku rozpustil. Opiera sa mu o hrud' a premýšľa, ako zutekať.

„Tá tvoja vôňa,“ hovorí priškrtené. Jeho ruky sú doslova všade. Hodí ju na posteľ. Ona sa nervózne uškrňa, ona to chcela, ona sem prišla.

Obzerá si ju, drsne hladí tvár, prsia i boky, lačne ju bozkáva a druhou rukou vyhrňa sukňu. Silno trhne prstami, aby sa dostal cez dieru v silonkách k nohavičkám. Iba odhrňa okraj bielizne a ohmatkáva záhyby jej pohlavia.

„Si nadržaná, čo?“

Čipka je vlhká, ale nie od vzrušenia. V skutočnosti má aj ona problém s inkontinenciou, v zime omnoho viac. Intímnu vložku si nedala schválne, aby ho neodradila. Je paralyzovaná. Sama to chcela, tak sa nebude brániť, nech to má čím skôr za sebou. Ako pri manželskom sexe, keď nemá práve chuť a musí sa prekonať pre dobro rodiny. Len nech to čím skôr skončí.

Vyťahuje penis, ani sa neunúva vyzliecť si nohavice a nasadzuje si kondóm. Celkom ako manželská súlož v po-

sledných rokoch. Bez predohry. Žiadna predohra? Zasúva ho do nej. Dnu a von. Nič necíti. Hýbe sa a dychčí. Zabára jej prsty do stehien, do lýtok, ukrytých v kožených čižmách. A ona stále nič necíti. Iba prázdno. Ktovie, čo robí Dominika. Asi si práve zohrieva jedlo a láskavo sa prihovára Maxovi. Manžel je v práci ako vždy a Braňo na crossfite.

Po akte z nej zlezie a Ľubica si v rýchllosti zhrňa sukňu. Oblieka si kabát a uteká z izby. Počuje smiech. Presne ten istý, ktorý už z jeho úst počula pred niekoľkými hodinami. Bol to vtip.

Doma ju čaká ďalší vtip. Sadistický čierny humor.

3. kapitola

Na mesto padá tma. Vkráda sa nebadane ako duch. Obopína dom za domom a prikrýva špinavé skutky obyvateľov. Sem-tam cez štrbinku pouličných lúčiek presvitá ľudská postava. Tiché hlasy a temné tajomstvá.

„Kam pôjdeme teraz?“ nadhodí jeden z päťčlennej partie chlapcov.

Všetci sa opierajú o studený múrik a z úst im vychádzajú kúdky dymu.

„Mohli by sme skočiť do Relaxu,“ navrhne najplecnatejší z nich. Dôležito pozrie na ostatných.

„To je pre deti,“ vysmeje ho ďalší.

„Ja už s vami nejdem. Vidíme sa zajtra,“ oznámi Braňo. Je zo všetkých najvyšší. A ešte stále rastie.

„Večerníček si už zmeškal,“ podpichne ho plecnatý.

„Mater bude zas vystrájať, keď prídem príliš neskoro a nebudaj zobudím našu slepú princezničku,“ vyhovára sa Braňo. Nikto nemusí vedieť, kam ide.

„Ty máš fakt pošahanú rodinu. Sestra by potrebovala prevetrať,“ jeden z partie, ten ktorý sa ešte neholí, veľavravne pozrie na Braňa.

„Len nehovor, že sa ti páči,“ neverí Braňo.

„S vankúšom na hlave sú všetky vhodné na šukačku,“ vysvetlí chlapec a nohou zašliape ohorok. Zdvihne ho a zahodí do koša. Prírodu si treba chrániť.

„Si nechutný. No nič, ja už idem.“ Braňo sa odlepí od múrika a nervózne potiahne nosom. Zasa si zabudol